

A hála

Időpont: 1952. október 12. Szentháromság ünnepe utáni 18. vasárnap
Helyszín: Győrújfalú

Alapige: 1Kor 1,4-9.

Hálát adok az én Istenemnek mindenkor ti felőletek az Isten ama kegyelméért, mely néktek a Krisztus Jézusban adatott, Mivelhogy mindenben meggazdagodtatok ő benne, minden beszédben és minden ismeretben,

Amint megerősítettett ti bennetek a Krisztus felől való bizonyágtétel.

Úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtök, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését,

Aki meg is erősít titeket mindvégig feddhetetlenségben, a mi Urunk Jézus Krisztusnak napján.

Hű az Isten, ki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre

A mai szent lecke Pál apostol imádságos életébe enged betekintést. Nem ez az egyetlen kirendelt szentírási szakasz, amely az imádkozó Pált állítja elénk. A Szent Háromság vasárnapjára kirendelt szakasz, Róma 11,33-36 s a nem régen, a Szent Háromság utáni 16. vasárnapra kijelölt ige, Efezus 3,13-21, szintén az imádkozó Párról beszél. Amaz Pál dicsőítő imáságaiba, emez a kérő imáságaiba, a mai szent lecke pedig a hálaadói imáságaiba enged betekintést.

Mire tanítja a hálaimádságot mondó Pál apostol a mai imádkozó embert?

1. Kezdd az imádságot hálaadással!

A korinthusi első levél tulajdonképpen a mai szakasszal kezdődik. Az a 3 vers, ami előtte van, a szokványos levélforma: a levélíró, a címzett megnevezése és az üdvözlés. A levél maga tehát így kezdődik: „*Hálát adok az én Istenemnek*”. Érdekes egybevetnünk ezt a tényt Pál előbb említett két imádságával. A dicsőítő imádság egy gondolatsor végén fakad fel az apostol szívéből, a kérő imádság a közepén foglal helyet, a hálaadás azonban az elején van. Ezzel kezdi az imádságát. Pedig lett volna elég oka arra, hogy másképp kezdje a levelet. Emberileg teljesen érthető lett volna, ha Isten felé panasszal, emberek felé pedig intéssel kezdi a levelet. A levél ugyanis oly időben keletkezett, amikor az Efezusban tartózkodó apostol aggasztó értesüléseket kap a korinthusi gyülekezet állapotáról. Pártoskodások szaggatják szét a gyülekezetet, az istentiszteleti életbe rendetlenkedő visszaélések csúsznak be, az erkölcsöket fajtalanság mérteljezi. Ez mind elő is kerül majd a levélben, de csak a hálaadás után. Az apostol hálaimádsággal kezdi a levelet.

Te se lépj sohse másképp Isten elé! Kezdd mindig hálaadással! Keresd meg a megköszönni valót. Meglátod, kevesebb lesz a panaszod, még ha ugyanannyi marad is a panaszra való okod. Nincs olyan sürgős baj, mely ne várhatná meg a hála végét.

2. Adj hálát mindenkor!

Ez az apostol második tanítása az imádkozó embernek. „*Hálát adok az én Istenemnek mindenkor*”. Így folytatja imádságát az apostol. Mindenkor, tehát nemcsak a jó napokban, az Istentől való megajándékozottság állapotában, hanem mindenkor, mert nincs olyan helyzet, amelyben ne lenne megköszönni valónk. A 34. zsoltárban is Dávid egy kilátástalan életveszedelemből való szabaduláskor mondja: „*Áldom az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon van!*” (2.v.). Jeremiás is a siralmi között énekl: „*Minden reggel meg-megújul; nagy a te hűséged!*” (Sir 3,23). Ha sötét felhő takarja is az Úr jóságát s vaksi szemekkel semmit sem látsz belőle, kérd a Szent Lélek világosságát s meg fogod találni, mit kell megköszönnöd akkor is Istennek.

3. Adj hálát a múltért!

Ez az apostol harmadik tanítása az imádkozó ember számára. „*Hálát adok az én Istenemnek mindenkor.... az Isten ama kegyelméért, mely néktek a Krisztus Jézusban adatott*”. Így folytatja imádságát az apostol. A jelenből visszanez a múltba, a korinthusi helyzetről a Golgothára. Ahhoz, hogy a szívünk megteljen hálával, szükséges ez a hátranéző tekintet is. Aki csak a jelent látja, az mindig csak egy parányi részletét látja Isten jóvoltának. Ami van, ahhoz elválaszthatatlanul hozzátartozik az is, ami volt. A hálára való kötelezettség alól nem ment fel az a körülmény, hogy a hálára kötelező tény régen volt, sőt épp arról tesz bizonyosságot, hogy Isten jóvolta nem pillanatnyi szeszély, hanem állandó jóindulat.

Nincs ma semmi megköszönni valód? Nem hiszem. De ha így volna is, ha ez a lehetetlen helyzet előállana, akkor is van elég megköszönni valód a múltadban. Azért, ami adatott neked, ami ma is a tied, ha nem ma kaptad is meg, ma is hálásnak kell lennünk. A hálás szív lényegéhez tartozik az, hogy jól tud emlékezni s nem felejt.

4. Adj hálát a kegyelemért!

Ez az apostol negyedik tanítása az imádkozó ember számára. A jelenből a múltba visszatekintő apostol a korinthusi helyzetről a Golgothára néz s hálát ad Istennek ama kegyelméért, mely a Krisztus Jézusban adatott. Számára a bűnök bocsánata, a kegyelem a legnagyobb ajándéka Istennek. Nemcsak azért, mert ez az ember számára a legfontosabb, fontosabb, mint a mindennapi kenyér, fontosabb, mint maga az élet..., hanem azért is, mert Istennek ez az ajándéka került a legtöbbe. Minden mást egyetlen parancsoló szavával előteremt a számunkra, a bűnbocsánat azonban áldozatba került, Jézus Krisztusba. Egyszülött Fiát kellett halálra adnia azért, hogy elhangozhassék felettem: „*Ember, megbocsáttattak neked a te bűneid*”. Ezért mondja 2Kor 9,15-ben is: „*Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért*.”! Egy ajándékért. A legfőbbért. Jézus Krisztusért, aki mellett minden más ajándék eltörpül. Ha semmi mást nem kaptunk volna soha Istentől, akkor is egy örök élet sem lesz elég zengeni érte dicséretét. Ezért zengik a mennyei seregek mindig a Bárány énekét. Nem unnak rá, mert minél jobban magasztalják a kegyelmet, annál nagyobbak, annál csodálatosabbnak, annál érthetlenebbnek, annál újabbnak tűnik fel előttük. Ezért tud az apostol is, függetlenül attól, hogy mi van most Korinthusban, hálát adni Istennek Jézus Krisztusért.

A legnagyobb vagy adósa még Istennek, ha nem ismered a hálát a kegyelemért.

5. Adj hálát azért is, amit Isten másokkal cselekedett!

Ez az apostol ötödik tanítása az imádkozó ember számára. „*Hálát adok az én Istenemnek mindenkor ti felőletek az Isten ama kegyelméért, mely néktek a Krisztus Jézusban adatott*”. Így imádkozik az apostol. Hálát ad Istennek azért, hogy Krisztus a korinthusiakért is meghalt s hogy ez a régi kegyelem jelenvaló valóság lett a korinthusiak számára. Ez a kegyelem tartotta s tartja őket minden napon. Nemcsak azokat, akik a gyülekezetben Pálhoz ragaszkodnak, hanem azokat is, akik ellenségei neki, akik nem tekintik apostolnak s fitymálják őt.

Próbáld csak egyszer végigjárni gondolatban azokat az áldásokat és kegyelmeket, amelyeket mások kapnak, a családod tagjai, a barátaid, a munkatársaid, az ismerőseid, számold közéjük Pál példájára az ellenségeidet is s meglátod, hogy sohse fogsz tudni kifogni a hálaadásból.

6. Adj hálát Isten Országá előmeneteléért!

Ez az apostol hatodik tanítása az imádkozó ember számára. Az apostol így folytatja imádságát: „*Mivelhogy mindenben meggazdagodtatok ő benne, minden beszédben és minden ismeretben, Amint megerősítettett ti bennetek a Krisztus felől való bizonyágtétel. Úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtök*” /5-7a. vers/. Látja a korinthusi gyülekezet bajait, de látja a jó oldalt is. Nemcsak azt látja, amit emberek elrontottak az ő munkájából,

hanem azt is, amit Isten cselekedett velük és rajtuk. Az egyházért való aggódás szorongásai közepette sem vakult meg a szeme Isten Országa győzelmeinek meglátására. Látja, hogy vannak, akik meggazdagodtak Őbenne, vagyis a Krisztussal való közösségben; a beszédben, azaz Isten beszédében, az igében; az ismeretben, vagyis a kijelentés, az ige megértésében, Isten titkai feltárultak előttük. Meggazdagodtak a bizonyágtevő erőben s a kegyelmi ajándékokban. Semmiben sem látnak szükségét. Mindenük megvan, ami az üdvösséghez szükséges. Mindez nem általános gondolat az apostolnál. Míg írja, konkrét személyek jelennek meg előtte, lelki szemeivel látja őket s a szíve megtelik hálával.

Az egyház élete mindig konkolyos volt s a világ végéig az is marad. Aki csak tiszta búzárt látja benne, az álmodozó, aki csak a konkolyt látja, az igazságtalanul elkeseredett és vádaskodó. Aki mindkettőt látja, mint az apostol, annak tud fájni a konkoly, de az tud örülni is minden szál búzának s hálát ad érte.

7. Adj hálát azért, ami lesz!

Ez az apostol hetedik tanítása az imádkozó számára. „...várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését” /7b. vers/. Így folytatja hálaimeidőjét az apostol. Szeme a múltból a jelenen át a távol jövőbe tekint. Látja Krisztus dicsőséges visszajövetelét. Míg mások reszketve gondolnak erre, a világ végére, ő felemeli fejét, mert tudja, hogy ezzel elközelget a teljes váltság. Vége lesz nyomornak, bűnnek, felszárad minden könny s mienk lesz teljességében a menny, melynek csak zálogát kóstolgatjuk ideleinn. Számára ez nem vágyálom, hanem bizonyosság, nem vigasztaló mákony az életfájdalom ellen, hanem örvendező reménység.

Adtál-e már valamikor hálát Istennek azért, hogy visszavárhatjuk Krisztust s vele az Úr dicsősége megjelenését?

8. Adj hálát Isten őriző hatalmáért és hűségéért!

Ez az apostol mai hálaimeidőjének utolsó tanítása az imádkozó ember számára. Aki (tehát itt Jézus Krisztus a Szent Lélek által) *meg is erősít titeket mindvégig feddhetetlenségben, a mi Urunk Jézus Krisztusnak napján. Hű az Isten, ki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre*” /8-9. vers/. Így fejezi be hálaimeidőjét az apostol. Tudja, hogy a Jézus Krisztus napja után nincs többé veszély számunkra, akkor már célnál vagyunk, de a célig... addig minden el is veszhet. Isten hatalmas ereje és hűsége őriz azonban minket az üdvösségre. Harcol velünk, értünk, ha kell, még ellenünk is, hogy megmaradjunk a hitben. Pál áhítattal áll meg Isten hitet őrző e munkája előtt s megtelik a szíve hálával érte. Nagy dolog a hitetlent hitre vezérelni, de nem kisebb a hívőt a hitben megtartani. Magunkról tudhatjuk. Adjunk hálát érte az erős és hűséges Istennek!

Hála, hála, örök hála! Ez a mai ige tanítása. Csak zengje, zengje hálánk, mit tett az Úr velünk! Megváltónk van nekünk! Megváltónk van nekünk! Hallelujah ! /30. ének./

Ámen.